

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/255/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5311207386
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Jamrich
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5311207386.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Jamricha a členov senátu JUDr. Gabriely Veselovej a JUDr. Dagmar Cabadajovej, v právnej veci žalobcov: 1/ Y. U., nar. X.X.XXXX, bytom S. č. XXXX, XXX XX S., 2/ T. U., nar. X.X.XXXX, bytom S. č. XXXX, XXX XX S., 3/ Mgr. Y. M., rod. U., nar. XX.X.XXXX, bytom W. XXA, I. - U., Česká republika, 4/ L. A., rod. U., nar. X.XX.XXXX, bytom S. č. XXXX, XXX XX S., 5/ C. U., nar. XX.X.XXXX, bytom S. č. XXXX, XXX XX S., žalobcovia v rade 1/ až 5/ všetci právne zast. JUDr. Ladislav Ščury, advokát, Advokátska kancelária Y. XXXX, XXX XX S., proti žalovaným: 1/ H. M., nar. XX.X.XXXX, bytom M. č. XXX, XXX XX A., právne zast. JUDr. Ivan Hubka, advokát, Advokátska kancelária J. ul. č. X/XX, XXX XX A., 2/ Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, IČO: 42 499 500, so sídlom Lazovná č. 63, 973 01 Banská Bystrica, o náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaniach žalobcov a žalovaného 2/ proti rozsudku Okresného súdu Čadca č.k. 5C/47/2011-456 zo dňa 05. 10. 2017, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu vo výrokoch I., II., III., IV. a V. p o t v r d z u j e.

V odvolaniach nenapadnutej časti ponecháva rozsudok n e d o t k n u t ý .

Žalovanému 1/ p r i z n á v a voči žalobcom 1/, 2/, 3/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1.Okresný súd napadnutým rozsudkom rozhodol nasledovne:

I. Súd žalobu voči žalovanému v rade 1/ zamietla.

II. Žalovaný v rade 2/ je povinný zaplatiť žalobkyni v rade 1/ sumu 18.000,- Eur, žalobcovi v rade 2/ sumu 18.000,- Eur, žalobkyni v rade 3/ sumu 6.000,- Eur, žalobkyni v rade 4/ sumu 6.000,- Eur, žalobcovi v rade 5/ sumu 6.000,- Eur v lehote do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Žalobcu žalobcov v rade 1/, 3/, 4/ a 5/ voči žalovanému v rade 2/ vo zvyšnej časti zamietla.

IV. Žalobcom v rade 1/ až 5/ priznáva náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči žalovanému v rade 2/, o ktorej výške rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením súd prvej inštancie.

V. Žalovanému v rade 1/ priznáva náhradu trov konania voči žalobcom v rade 1) až 5) v rozsahu 100 %, o ktorej výške rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením súd prvej inštancie.

VI. Žalovaný v rade 2/ je povinný zaplatiť Okresnému súdu Čadca súdny poplatok za návrh v sume 1.686,- Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Súd v danom spore mal preukázanú aktívnu legitímáciu žalobcov na podanie žaloby, ktorú súd ustálil s poukazom na ust. § § 11, 13 a § 116 OZ. Z vykonaného dokazovania - z rozsudku Okresného

súdu Žilina je nesporné, že dopravnú nehodu pri ktorej došlo k usmrteniu T. U. (syna žalobcov v rade 1/ a 2/ a brata žalobcov v rade 3/ až 5/ zavinil žalovaný v rade 1/ ako vodič motorového vozidla pri plnení pracovných úloh ako zamestnanec žalovaného v rade 2/). Konaním vodiča - žalovaného v rade 1/ bola naplnená skutkovú podstatu prečinu usmrtenia z nebanlivosti podľa § 143 ods. 1, 2 Trestného zákona, a jeho konaním došlo k neoprávnenému zásahu do práv žalobcov na ochranu osobnosti, konkrétne k zásahu do práv na súkromie, ako jedného z čiastkových osobnostných práv fyzickej osoby, ktorému poskytuje ochranu § 11 Občianskeho zákonníka. V posudzovanom prípade je tento zásah hlbokým a nereparovateľným. Z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že by žalovaný v rade 1/ dňa 23.9.2009 bol mimo služby (bol v služobnom pomere ako colník Colnej správy SR), práve naopak, v daný deň vykonával službu ako zamestnanec Colného riaditeľstva SR a bol v uniforme colníka. Súd v danom prípade je viazaný rozhodnutím súdu čo do viny a trestu, ktorá otázka bola jednoznačne preukázaná z trestného rozsudku Okresného súdu Žilina sp. zn. 28T/19/2012 zo dňa 8.4.2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 1To/44/2014-748 zo dňa 8.7.2014. Následne skúmal, pasívnu legitimitáciu žalovaných v rade 1/ a 2/, a to u každého samostatne. Žalovaní v rade 1/ a 2/ zhodne namietali, že nie sú v spore pasívne legitimovaní (v danom spore zásadná námietka), pričom súd v danom spore dospel k záveru, že pasívne legitimovaným je iba žalovaný v rade 2/ ako zamestnávateľ žalovaného v rade 1/ a žalovanému v rade 1/ v danom spore nesvedčí pasívna legitimitácia s poukazom na to, že v čase dopravnej nehody ako vodič motorového vozidla si plnil úlohy vyplývajúce mu z jeho pracovnoprávneho vzťahu voči žalovanému v rade 2/. V čase spáchania skutku po právnej stránke kvalifikovaného ako prečin usmrtenia dňa 24.9.2011 žalovaný v rade 1/ ako vodič viedol motorové vozidlo Seat Alhambra EČ: ZA-032BN, ktorého držiteľom a vlastníkom poisteného motorového vozidla bolo Colné riaditeľstvo SR. Žalovaný teda podľa § 420 ods. 2 OZ sám za škodu nezodpovedal, nakoľko ju spôsobil pri činnosti pre svojho zamestnávateľa. Za škodu zodpovedá podľa pracovnoprávnych predpisov (tzv. regresná náhrada). U žalovaného v rade 1/ vo vzťahu k zamestnávateľovi a plneniu úloh pre zamestnávateľa ako žalovaného v rade 2/ nedošlo k excesu teda konaniu, ktoré by nesúviselo s činnosťou právnickej osoby, ale ktorou by žalovaný v rade 1/ sledoval svoj osobný záujem, potreby, prípadne záujmy iných osôb. Pokiaľ by bol preukázaný v tomto spore exces žalovaného, zodpovedal by teda priamo, čo na podklade vykonaného dokazovania preukázané nebolo. V tomto smere súd zamietol i návrh právneho zástupcu žalobcov na vykonanie výsluchu žalovaného v rade 1/, nakoľko súd mal zato, že pokiaľ nie je žalovaný v spore pasívne legitimovaným, vykonanie tohto dôkazu sa javilo ako bezpredmetné a navyše iné skutočnosti ako tie, ktoré boli žalobcom známe už z trestného konania by výsluch žalovaného v rade 1/ nepriniesol. Zavinenie žalovaného v rade 1/ bolo preukázané rozsudkom Okresného súdu Žilina. Pokiaľ by súd prisvedčil tvrdeniam žalovaného v rade 2/, že za zásah do osobnosti zodpovedá vždy len tá fyzická osoba, konkrétnym konaním, ktoré bolo zasiahnuté do osobnostných práv, bola by úplne vylúčená možnosť, že za takýto zásah nesie zodpovednosť právnická osoba. Za zásah by zodpovedal výlučne žalovaný v rade 1/ pokiaľ by v daný deň, čase a mieste nebol zamestnancom, ktorý si plnil úlohy vyplývajúce mu z jeho pracovnej náplne, ale bol by iba "vodičom" motorového vozidla. Na podklade týchto skutočností súd žalobu voči žalovanému v rade 1/ ako nie dôvodnú zamietol, nakoľko žalovaný v rade 1/ nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (absencia pasívnej vecnej legitimitácie) splnenia ktorej voči nemu sa podanou žalobou žalobcovia domáhali. Súd je toho názoru, že u žalovaného v rade 2/ je daná zodpovednosť, ktorú súd vyvodil analogicky podľa citovaného ustanovenia. V danom prípade ide o zodpovednosť do zásahu do osobnostných práv žalobcov, ku ktorým došlo v súvislosti s dopravnou nehodou a prevádzkou dopravného prostriedku, vedúcou k usmrteniu blízkej osoby. Tak ako v prípade škody (majetkovej ujmy) spôsobenou touto osobitnou prevádzkou, zodpovedá prevádzkovateľ vozidla, je potrebné analogicky (§ 853 a § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka) vyvodiť jeho zodpovednosť aj v prípade spôsobenia nemajetkovej ujmy na osobnostných právach. Prevádzkovateľom dopravného prostriedku je ten kto má trvalú možnosť právnej a faktickej dispozície s ním. Pri tom nie je významné, či prevádzkovateľ bol alebo nebol bezprostredným pôvodcom zásahu do osobnosti. V danom prípade bol vodič H. M. zamestnancom Colného riaditeľstva SR - žalovaným v rade 2/ ako prevádzkovateľ dopravného prostriedku a tento nehodu spôsobil v rámci činnosti, ktorou plnil svoje pracovné povinnosti. Žalovaný v rade 2/ teda s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti nesie zodpovednosť za zásah do osobnostných práv žalobcov. Žalovaný v rade 1/ zodpovedá žalovanému v rade 2/ podľa predpisov pracovného práva, ktorý nárok si môže v tomto smere žalovaný v rade 2/ voči žalovanému v rade 1/ uplatniť (k tejto problematike súd poukazuje napr. i na rozhodnutie NS ČR z 3.10.2011 sp. zn. 30Cdo/1509/2011, rozsudok NS SR z 26.9.2013 sp. zn. 3Cdo/228/2012, R 128/2014). Pokiaľ v priebehu súdneho sporu došlo k právnomu nástupníctvu u žalovaného v dôsledku zmeny zákona, súd s prihliadnutím na prechod práv a povinností vyslovil, že pokračuje ďalej v spore so žalovaným (aktuálne označeným v záhlaví rozsudku), nakoľko

v nadväznosti na ust. § 10 ods. 1 a 4 zákona č. 331/2011 Z.z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní, poplatkov a colníctva Colné riaditeľstvo SR podľa predpisov účinných do 31.12.2011 je Finančným riaditeľstvom SR podľa tohto zákona a práva a povinnosti vyplývajúce zo služobného pomeru, štátnozamestnaneckých vzťahov, pracovnoprávných vzťahov a z iných právnych vzťahov od 1.2.2012 z colného úradu prechádzajú na Finančné riaditeľstvo SR. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že medzi zosnulým T. U. a jeho rodičmi a tiež i súrodencami boli sociálne, morálne a kultúrne vzťahy tak ako medzi blízkymi osobami. Ich vzájomný a rodinný život ktorý dovtedy viedli v rámci rodiny bol týmto zásahom rozvrátený, ktorú skutočnosť opakovane potvrdili všetci žalobcovia zhodne vo svojich výpovediach na pojednávaní, najmä žalobkyňa v rade 1/ ako matka, ktorá sa v dôsledku tejto udalosti dlhodobo lieči u odborného lekára psychiatra, pričom úplne aj s odstupom času sa z tragickej udalosti, ktorá zasiahla rodinu nespamätal ani jeden z jej členov (rodičia ani súrodenci). Súd je povinný zobrať pri rozhodovaní do úvahy aj tú skutočnosť, že bez akýchkoľvek pochyb, nečakaným šokujúcim úmrtím syna a brata pri dopravnej nehode, došlo k veľmi vážnej citovej ujme a k tak závažnému zásahu do práv na ochranu osobnosti, ktoré spočívajú v obmedzení súkromného a rodinného života, že žiadna z morálnych foriem zadosťučinenia podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nemôže byť na mieste. Následky zásahu, ktorý je predmetom návrhu sú nereparovateľné, náhrada nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla však môže byť poskytnutá v peniazoch a môže aspoň prispieť k zmierneniu stavu. V rámci priznania konkrétnej sumy tomu ktorému žalobcovi súd poukazuje že pri určení primeranosti prihliadal i na iné rozhodnutia v obdobných veciach. Súd v danom spore priznal rodičom každému po 18.000,- Eur a súrodencom (žalobcom v rade 3/ až 5/) každému sumu po 6.000,- Eur. Výška nemajetkovej ujmy bola súdom určovaná s ohľadom na intenzitu, rozsah a trvanie zásahu pri zohľadnení vzťahu pozostalého k nebohému, po preukázaní všetkých väzieb, ktoré ako rodinní príslušníci mali v čase zásahu do práva na ochranu osobnosti. Tu boli teda preukázané silné sociálne, morálne, citové putá vytvorené v rámci súkromného a rodinného života. Zosnulý T. žil s rodičmi ako i dvoma súrodencami v spoločnej domácnosti, vzhľadom na jeho mladý vek nemal ešte vlastnú rodinu. Z nečakanej smrti majú žalobcovia stále pocit úzkosti, smútku, straty možnosť viesť už spoločný riadny rodinný život v takom rozsahu ako to bolo za života T.. Súd v danom prípade neurobil rozdiel čo do stanovenia finančnej hodnoty - výšky ujmy u rodičov, nakoľko preukázateľne stratou syna utrpeli obaja. Spôsob akým konkrétna osoba dotknutá takouto tragédiou znáša stratu, smútok a prežíva túto životnú situáciu je u každého individuálny, inak tomu nebolo ani v tomto prípade u žalobcov. Pokiaľ právny zástupca žalobkyne v rade 1) poukazoval na výšku určenú v znaleckom posudku č. 96/2016 vypracovaný znaleckým ústavom (č.l. 376-385 spisu), ktorý súdu predložil a s prihliadnutím k zdravotnému stavu, ktorému sa v tomto smere suma 36.000,- Eur javila ako primeranou, súd sa s týmto nestotožnil s poukazom na to, že tento posudok zohľadňoval u žalobkyne v rade 1) hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia vzniknuté pôsobením otrasných zážitkov alebo iných nepriaznivých psychologických činiteľov a tiesnivých situácií v bodovom rozsahu 1100 bodov, čo je iný nárok ako nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 OZ a nárok na náhradu za bolesť a sťažene spoločenského uplatnenia podľa § 444 OZ sú samostatné právne prostriedky ochrany fyzickej osoby. Navyiac v rámci záverov z tohto znaleckého posudku bolo preukázané, že žalobkyňa už v čase pred úmrtím syna T. bola liečená u odborného lekára psychiatra (psychiatricky liečená od roku 2007 str. 384 spisu v posudku) a teda i jej výpoveď v konaní pred súdom v tomto smere bola "rozporná", pokiaľ sa liečila v čase pred smrťou iba z bežných civilizačných chorôb. Priznané čiastky priznané vo výrokovej časti rozsudku súd považoval za primerané s poukazom na zásah do práv žalobcom. Pokiaľ žalovaný v rade 2/ namietal premičanie nároku žalobkyne v rade 1/ v rozsahu navýšenia oproti pôvodnému žalobou uplatnenému nároku, súd s poukazom na výšku priznanej sumy žalobkyne v rade 1/ nemal dôvod pre riešenie tejto otázky. Súd pri určovaní a posudzovaní nemajetkovej ujmy prihliadol i na iné konkrétne právoplatné rozhodnutia v obdobných veciach a to rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp. zn. 20Co 183/2014 zo dňa 26.5.2015, Krajský súd Banská Bystrica sp. zn. 14Co 339/2011 zo dňa 20.11.2012 (smrť syna pri dopravnej nehode priznaná suma 8.600,- Eur), NS SR sp. zn. 4Cdo 139/2011 zo dňa 30.10.2012 (za smrť dcéry/ chodkyne priznané rodičom po 15.000,- Eur a súrodencom 2x 2.000,- Eur). Vo zvyšnej časti presahujúcej nárok žalobcov 1/, 3/, 4/ a 5/ zamietol. Vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania súd postupoval u žalobcov vo vzťahu k žalovanému v rade 2/ postupom podľa § 255 ods. 1 CSP i s prihliadnutím k tomu, že rozhodnutie o výške priznaného nároku záviselo od úvahy súdu. Rovnako tak postupoval i vo vzťahu žalovaného v rade 1/ vo vzťahu k žalobcom, kedy priznal nárok aj žalovanému v rade 1/. Súd v danom prípade nemohol konštatovať dôvod hodný osobitného zreteľa tak ako má na mysli ust. § 257 CSP. Súd v danom prípade dospel k záveru, že takýto prípad by bol daný vtedy, pokiaľ by žalobcovia i po vyslovení predbežného právneho názoru netrvali na podanej žalobe voči žalovanému v rade 1/. Súd má zato, že pokiaľ i po vysvetlení zákonnej úpravy zo strany právneho zástupcu žalobcovia za daného stavu

naďalej trvali na podanej žalobe (morálna stránka nároku voči žalovanému v rade 1/ nie je rozhodujúca), musia znášať dôsledky svojho rozhodnutia, čo nie je možné pričítať na ľarchu žalovaného v rade 1/, ktorý sa v danej veci tiež dal zastúpiť právnym zástupcom a od podania žaloby namietal svoju pasívnu legitímáciu v danom spore. Pokiaľ klient - účastník aj napriek vysvetleniu jeho právneho zástupcu trval na uplatňovaní nejednoznačných nárokov (napríklad práve na základe emotívnejšieho prístupu k predmetu sporu) potom je v prípade neúspechu v spore plne primerané, aby znášal trovy konania. O konkrétnej výške rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

2. Proti rozsudku okresného súdu do výroku I, III. a V. podali v zákonnej lehote odvolanie žalobcovia, kde namietali, že v tomto konaní mal súd jednoznačne pri náhrade trov konania vziať do úvahy existujúce dôvody hodné osobitného zreteľa, keď žalovaný v 1/ rade žalobcom v 1/ až 5/ rade zabil najbližšieho človeka, syna a brata, a z tohto dôvodu nemožno pochybovať o výnimočnosti konania a už vôbec nemožno pochybovať o existencii dôvodov hodných osobitného zreteľa. Žalobcovia majú za to, že súdu riadnym spôsobom preukázali, že účelom žaloby voči žalovanému v 1/ rade nebola pomsta, už mu dávno odpustili, ale účelom bolo domôcť sa buď morálnej alebo peňažnej satisfakcie. Preto rozhodnutie súdu o aplikácii ust. § 255 ods. 1 CSP k náhrade trov konania pokladajú za rigorózne, keď súd nezobral do úvahy všetky osobitosti prípadu, ktorým bezpochyby je prejednávanie nemajetkovej ujmy. Už predmet konania spočíva v tom, že ide o osobité konanie, ktoré spočíva v existencii dôvodov hodných osobitného zreteľa, najmä vo vzťahu k poškodeným, teda žalobcom. Konanie žalovaného v 1/ rade považujú žalobcovia za exces, kedy žalovaný v pozícii štátneho zamestnanca - colníka mal povinnosť dodržiavať všetky predpisy a to i predpisy na úseku dopravy pri výkone svojho povolania a pokiaľ tak neučinil, nekonal v súlade s riadnym plnením úloh pre svojho zamestnávateľa ako žalovaného v rade 2/. U žalovaného v 1/ rade sa jednalo o vybočenie z riadneho plnenia pracovných povinností, ktoré nie je ospravedliteľné vo vzťahu k smrti najbližšieho rodinného príslušníka žalobcov. Určite nie je bežné, že štátni zamestnanci obvykle búrajú so služobnými motorovými vozidlami. Práve z týchto dôvodov majú žalobcovia za to, že žalovaný v 1/ rade by mal spoločne a nerozdielne zodpovedať za náhradu nemajetkovej ujmy so žalovaným v 2/ rade, nakoľko ujmu - smrť syna a brata žalobcov spôsobil výlučne žalovaný v 1/ rade svojím zavinením. Žalobcovia podali odvolanie aj do výroku, ktorým súd žalobu voči žalovanému v 1/ rade zamietol, nakoľko sú toho názoru, že súd by mal zobrať do úvahy všetky okolnosti prípadu a z takto získaných skutkových okolností vyvodiť aj iné právne závery, ako boli prijaté v doterajšej judikatúre. Pokiaľ sa žalovaný v rade 1/ dopustil excesu, tak bolo predovšetkým v jeho záujme, aby sa žalobcom riadnym spôsobom ospravedlnil, keďže určite sa skutku nedopustil úmyselne, ale z nedbanlivosti. Pokiaľ by žalovaný v rade 1/ učinil voči nám, tak ako sme to nazvali „chlapské“ ospravedlnenie, tak by sme možno zvážili možnosť späťvzatia žaloby voči žalovanému v rade 1/, aj keď si myslíme, že by mal zodpovedať spoločne a nerozdielne so žalovaným v rade 2/. Keďže sa nám nedostalo morálnej satisfakcie, tak sme naďalej trvali na tom, aby súd voči žalovanému v rade 1/ viedol konanie, keď aj takýmto súdnym konaním môže byť docielený pre výchovný proces páchatelia. Podľa názoru žalobcov by sa na daný prípad a konkrétne na žalovaného v rade 1/ mal vzťahovať § 427 OZ, konkrétne ods. 2. V zmysle tohto ustanovenia rovnako zodpovedá zo škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky aj iný prevádzateľ motorového vozidla. Subjektom zodpovedným za škodu spôsobenú prevádzkou dopravného prostriedku je podľa § 427 ods. 2 OZ aj iný prevádzateľ. Za prevádzateľa možno považovať osobu (fyzickú alebo právnickú), ktorá má právnu a súčasne i faktickú možnosť disponovať s dopravným prostriedkom a organizovane ho užívať. Ide o organizované a dlhodobjšie používanie dopravného prostriedku na účel, na ktorý je dopravný prostriedok určený, pričom užívajúca osoba je oprávnená dopravný prostriedok na ten účel používať. Prevádzateľom je okrem vlastníka dopravného prostriedku i oprávnený držiteľ alebo nájomca, ktorým v čase dopravnej nehody bol žalovaný v rade 1/. Nakoľko ku škodovej udalosti došlo počas pracovnej doby, počas výkonu a plnení pracovných úloh a povinností a vozidlom, ktoré mal žalovaný v 1/ rade pridelené na plnenie pracovných úloh, v danom prípade žalovaný v rade 1/ zodpovedá za vzniknutú škodu titulom zodpovednosti podľa § 420 ods. 2 OZ a žalovaný v rade 2/ podľa § 427 ods. 2 OZ. Teda obaja žalovaní v rade 1/ ako i žalovaný v rade 2/ sú pasívne vecne legitímovaní na náhradu škody a teda sú označení v žalobe správne. Vzhľadom na tú skutočnosť, že žalovaný v rade 1/ bol právoplatne odsúdený za trestný čin usmrtenia je možné konštatovať s poukazom na závery odcudzujúceho rozsudku, že žalovaný v rade 1/ nevykonal potrebnú starostlivosť a úsilie pri odvracaní akéhokoľvek nebezpečenstva, či vzniku škody a k dopravnej (škodovej) udalosti došlo za okolnosti, ktoré majú svoj pôvod v prevádzke a z toho dôvodu nieje naplnený ani jeden zo zákonom stanovených liberačných dôvodov. Pokiaľ ide o samotnú výšku priznanej náhrady nemajetkovej ujmy žalobcovia sa odvolávajú na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/18/2016 zo dňa 22. 06. 2016, kde dospel dovolací súd k

záveru, že v danom prípade primeraná výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch môže byť vyššia ako zodpovedá čiastke 23.000,- eur. S dôrazom na osobitosti toho - ktorého prípadu, všetky nároky príbuzných na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej usmrtením, či zvlášť závažným ublížením na zdraví, alebo duševné útrapy s tým spojené sú určujúcim faktorom pri stanovení výšky náhrady, pričom výšku náhrady treba posudzovať primárne z pohľadu priemerného človeka a prípadné zníženie alebo zvýšenie možno odvodiť od preukázaných okolností konkrétnej situácie a zásahu do osobnostných práv ako aj okolností na strane poškodených, kedy treba prihliadnuť na intenzitu, vek, existenčnú závislosť na zomrelom, poskytnutie inej satisfakcie, a rovnako je potrebné zohľadniť aj postoj škodcu (dopad do jeho duševnej sféry, jeho majetkové pomery a mieru jeho zavinenia; predovšetkým však s prihliadnutím k zahraničným skúsenostiam sa ako základné rozpätie pre výšku náhrady odporúča Český občiansky zákonník 240.000 Kč až 500.000 Kč v typovom, vzhľadom na vyššie kritériá neutrálnom prípade najbližších osôb (manželia, rodičia a deti). S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti žalobcovia navrhli,

aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil podľa § 388 CSP, pretože nie sú splnené podmienky vo výrokoch č. I, III. a V. na jeho potvrdenie a ani na jeho zrušenie, a to tak, že : Žalovaní v rade 1/ a 2/ sú spoločne a nerozdielne povinní zaplatiť žalobkyni v rade 1/ sumu 23.000,- Eur, žalobcovi v rade 2/ sumu 23.000,- Eur, žalobkyni v rade 3/ sumu 8.000,- Eur, žalobkyni v rade 4/ sumu 8.000,- Eur, žalobcovi v rade 5/ sumu 8.000,- Eur, v lehote do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrok č. II. a III. odvolací súd zrušuje. Žalovanému v rade 1 / sa náhrada trov prvostupňového ako i odvolacieho konania nepriznáva. V ostatnej nenapadnutej časti týmto odvolaním ostáva rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý.

3. Rovnako v zákonnej lehote podal proti rozsudku odvolanie aj žalovaný 2/, ktorý má za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Za následok nesprávneho právneho posúdenia veci, odvolateľ považuje postup súdu v súvislosti s vyhodnotením v konaní namietaného nedostatku vecnej pasívnej legitímácie účastníka konania - žalovaného v rade 2/ označeného v žalobnom návrhu ako „Slovenská republika, Colné riaditeľstvo SR“. ak súd vyhodnotil, že pasívna vecná legitímácia nesvedčí žalovanému subjektu (štátu) - mal vo vzťahu k tomuto subjektu zamietnuť žalobný návrh. Odvolateľ má za to, že je potrebné rozlišovať jednak medzi konaním štátu prostredníctvom rozpočtových organizácií a samotným konaním rozpočtových organizácií vo vlastnom mene a jednak pri posudzovaní vecnej legitímácie brať do úvahy, že vecná legitímácia vychádza z hmotnoprávneho vzťahu účastníka k prejednávanej veci, t.j. svedčí len tým osobám, ktoré sú subjektmi sporného hmotnoprávneho vzťahu. Je nesporné, že Slovenská republika, Colné riaditeľstvo SR ako účastník konania už v čase jeho začatia nemal vecnú legitímáciu. Žalobca sa teda domáha nároku od žalovaného, ktorému nevznikla povinnosť plniť, preto nemôže byť zaviazaný na zaplatenie požadovanej sumy. Na podporu uvedeného dal žalovaný 2/ do pozornosti odvolacieho súdu uznesenie Ústavného súdu SR I. ÚS 78/2016-10, zmysle ktorého je samotný nedostatok pasívnej vecnej legitímácie dôvodom na zamietnutie návrhu. Keďže žalobcovia žalovali v druhom rade štát, pričom z obsahu žalobného návrhu nevyplýva, že žalovaným v druhom rade je iný subjekt ako ten, ktorý je označený za žalovaného, a keďže štát nie je nositeľom hmotnoprávnych práv a povinností, z ktorých by mal vyplývať nárok uplatňovaný v predmetnom konaní, odvolateľ má za to, vychádzajúc aj z vyššie uvedenej citovanej judikatúry, že namietaný nedostatok pasívnej vecnej legitímácie štátu nie je možné považovať za odstrániteľný nedostatok podmienok konania a je dôvodom na zamietnutie žalobného návrhu. Zároveň žalovaný 2/ namietal, že súd prvej inštancie sa dostatočne nevysporiadal s hmotnoprávnou námietkou premičania, ktorú žalovaný 2/ vzniesol na pojednávaní vo veci dňa 13. 06. 2017. Žalovaný 2/ navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a to tak, že žalobu zamietne.

4. K podanému odvolaniu žalobcov sa vyjadril žalovaný 1/ , ktorý nepodal odvolanie, pretože podľa jeho názoru je rozsudok súdu prvej inštancie správny, presvedčivý, spravodlivý a zákonný. Nesúhlasí však s obsahom odvolania a názormi žalobcov v tomto odvolaní, ale aj počas celého sporového konania, ktorými útočili na jeho osobu. Hlavným dôvodom je pritom priznanie náhrady trov konania žalovanému 1/ voči žalobcom v rade 1/ až 5/ v rozsahu 100 %. Podľa žalovaného 1/ súd zaujal správne stanovisko, keďže v danom prípade nemohol použiť dôvod hodný osobitného zreteľa, v zmysle ust. § 257 CSP. Je to preto, lebo uvádzané odôvodnenie žalobcov je vyslovene mimo doterajšej judikatúry a požiadaviek CSP (resp. § 150 OSP) pre aplikovanie tohto sudcovského moderačného práva, pretože v tomto prípade nešlo o výnimočné okolnosti a dôvody osobitného zreteľa. Žalobcovia expresívne a právne vágne používajú a vnucujú názor, že existujúce dôvody hodné osobitného zreteľa, keď žalobcom v 1/ až 5/ rade

žalovaný v 1/ rade zabil najbližšieho človeka, ich syna a brata, a z tohto dôvodu nemožno pochybovať o výnimočnosti konania a už vôbec nemožno pochybovať o existencii už uvedených dôvodov hodných osobitného zreteľa. Už len viac krát napísaný a vyslovený názor "zabil" sa prieči právnomu lexikálnemu a bezdôvodnému použitiu v civilnom sporovom konaní. Vyjadrenia žalobcov v znení, že sa jednalo o duševne emotívny súdny spor, či ich prejavy duševnej traumy na pojednávaní a pred samotným pojednávaním sa diametrálne odlišovali a boli neporovnateľné. Preto opakujúce vyjadrenia v tomto smere považuje žalovaný v 1/ rade za tendenčné. Žalovaný v 1/ rade považuje za nezrozumiteľné tvrdenia o tom, že nejde o pomstu, už mu odpustili, ale snaha domôcť sa finančnej satisfakcie na osobe, ktorej nesvedčí pasívna

legitímácia za náhradu nemajetkovej ujmy, je príkladná. Rovnako nemôže súhlasiť s výkladom tzv. excesu vyplývajúceho z konania v trestnoprávnej rovine, ktorý nemá súvislosť v posudzovaní pri sporovom konaní vo veci náhrady nemajetkovej ujmy. Nie je možné prijať ako správny ani názor žalobcov, že žalovaný v 1/ rade by mal spoločne a nerozdielne zodpovedať za náhradu nemajetkovej ujmy so žalovaným v 2/ rade, nakoľko ujmu - smrť syna a brata žalobcov spôsobil výlučne žalovaný v rade 1/ svojím zavinením. Lebo v tomto prípade vodič vozidla - žalovaný v 1/ rade, hoci spáchal pri vedení motorového vozidla nedbanlivostný prečin porušením pravidiel cestnej premávky, nezakladá to spoločnú a nerozdielnu zodpovednosť, ale len zodpovednosť prevádzkovateľa, pretože ide škodu spôsobenú osobitnou povahou prevádzky. Žalobcovia si boli vedomí následku zamietnutia žaloby a tým aj výroku o trovách v tomto dôsledku. Ale nemožno akceptovať ich argument, ktorý im v tom bránil, keď v tejto súvislosti uviedli, že pokiaľ by žalovaný v 1/ rade učinil voči nim, ako to nazvali „chlapské“ ospravedlnenie, lebo tento nedostatok nie prípadom osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP. Žalobcovia si nemôžu osobovať takéto právo prevýchovy páchatelia v civilnom procese. Takéto právo žalobca v CSP nemá a tak je namieste rozhodnutia súdu o odmietnutí okolností osobitného zreteľa. Podľa žalovaného v 1/ rade celá časť odvolania v tomto bode má nepresvedčivé dôvody a vyjadrenia nemôžu mať právnu relevanciu. A na tento účel dôvody, ktoré viedli žalobcov na trvaní žaloby proti žalovanému v 1/ rade nemožno podľa žalovaného v 1/ rade, ale správne aj podľa názoru súdu, považovať za právne prijateľné pre použitie dôvodov osobitného zreteľa. Vyššie uvedené dôvody boli známe už súdu prvej inštancie pri vydávaní rozsudku. V odvolaní žalobcov sa nenachádzal jediný dôkaz, ktorý by mal zmeniť vydané rozhodnutie. Žalovaný v 1/ rade navrhol odvolaciemu súdu rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

5. K podanému odvolaniu žalobcov sa vyjadril žalovaný 2/ podľa ktorého pokiaľ ide o zvýšenie náhrady nemajetkovej ujmy žalobcu v druhom rade v porovnaní s pôvodným žalobným návrhom a s priznaným nárokom v napadnutom rozsudku, teda zvýšenie z 18.000,- Eur na 23.000,- Eur náhrady nemajetkovej ujmy žalobcu v druhom rade, žalovaný v druhom rade má za to, že toto nemá oporu v dokazovaní vykonanom v prvostupňovom konaní. Prvostupňový súd ustálil výšku náhrady nemajetkovej ujmy tomu ktorému žalobcovi na základe dokazovania vykonaného voči každému zo žalobcov zvlášť. Žalovaný v druhom rade, zároveň namieta premlčanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v sume zodpovedajúcej uvedenému zvýšeniu, keďže právo na náhradu nemajetkovej ujmy sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote. Podľa názoru žalobcov vyjadreného v odvolaní „judikatúra NS SR v obdobných veciach priznáva nemajetkovú ujmu vo výške 23.000,- Eur dotknutým rodičom“. Žalovaný v druhom rade má za to, že „obdobnosť“ prípadov je viac prítomná v rozhodnutiach, ktoré uvádza prvostupňový súd v odôvodnení rozsudku v predmetnej veci, než v judikatúre citovanej žalobcami v ich odvolaní. V odôvodnení napadnutého rozsudku (bod 35), prvostupňový súd uvádza, že zo záverov znaleckého dokazovania „bolo preukázané, že žalobkyňa už v čase pre úmrtím syna bola liečená u odborného lekára psychiatra“. V tejto súvislosti a v spojení so závermi právoplatných súdnych rozhodnutí v obdobných veciach, má žalovaný v druhom rade za to, že prvostupňový súd dostatočne odôvodnil nepriznanie dvojnásobnej sumy náhrady nemajetkovej ujmy žalobkyňi v prvom rade.

6. K odvolaniu žalovaného 2/ sa vyjadril žalovaný 1/, pričom uviedol že trvá na svojich doterajších podaniach a vyjadreniach. Plne sa stotožňuje s rozsudkom súdu prvej inštancie, považuje ho za správny a zákonný.

7. Žalobcovia sa vyjadrili k odvolaniu žalovaného 2/. Podľa žalobcov z ust. § 73 CSP vyplýva, že súd je povinný - bez zreteľa na označenie obsiahnuté v žalobe - zabezpečiť, aby za štát pred súdom konal štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu a konať len s takýmto oprávneným subjektom. súd prvej inštancie vo veci konal zákonne v zmysle citovaných právnych predpisov, keď vydal procesné uznesenie v súlade

s ustanoveniami § 73, 128 a 135 ods. 1 CSP. Pokiaľ by tak súd v predmetnej veci nekonal, znemožnil by strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto časti preto procesné konanie súdu prvej inštancie pokladajú nielen za spravodlivé, ale i za zákonné s poukazom na citované ustanovenia CSP. Napokon i žalovaným v rade 2/ citovaný v odvolaní judikát NS SR č. 2Cdo/11/2015 uverejnený v ZSP pod č. 4/2006 dáva v plnom rozsahu za pravdu žalobcom a teda bol žalovaným v rade 2/ pi odvolacích dôvodoch, na ktoré poukazuje uvedený, použitý nedôvodne.

8. Zároveň žalobcovia podali repliku k vyjadreniu žalovaného 1/. Podľa žalobcov mal súd rozhodnúť o trovách konania tak, že žalovanému v 1/ rade tieto trovy konania nemali byť prisúdené. Neobstojí tvrdenie žalovaného 1/, že jeho konanie možno nazvať excesom, keď jednoznačne v trestnom konaní bol odsúdený za nedbanlivostné konanie, nie nejaké konanie, ktoré by bolo nejakým spôsobom mimoriadne, neobvyklé alebo nepredvídateľné. V konaní bolo namieste, nielen zaviazat' žalovaného v rade 1/ na náhradu nemajetkovej ujmy spolu so žalovaným v rade 2/, ale bolo potom v tomto prípade namieste, ak súd návrh voči žalovanému v rade 1/ zamietal, aby rozhodol, že v predmetnej veci sú dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP a preto nemal žalovanému 1/ priznať náhradu trov tohto konania. Keďže žalovaný v rade 1/ zasiahol do osobnostných práv žalobcov, pričom to nebol žalovaný v rade 2/ ako právnická osoba, tak je namieste, aby bol žalovaný v rade 1/ postihovaný aj v občianskoprávných vzťahoch, pričom opäť žalobcovia poukázali na judikáty uvedené v ich odvolaní zo dňa 28.11.2017, v ktorých bol na zaplatenie nemajetkovej ujmy zaviazaný tak vodič vozidla ako i prevádzkovateľ vozidla. Za dôvody hodné osobitného zreteľa žalobcovia považujú i tú skutočnosť, že žalovaný v rade 1/ sa dopustil skutku v čase výkonu povolania a súd musí na jeho osobu prihliadať prísnejšie ako na bežného vodiča. Ospravedlnenie zo strany žalovaného v 1/ rade sa podľa žalobcov nesie v kontexte neosobných vyjadrení, strohých naučených formuliek, bez akejkoľvek spolupatričnosti a očakávanej úprimnej ľútosti. Predmetný list ktorý v prílohe zaslali, dokonca ani len nie je podpísaný samotným žalovaným v rade 1/ tzn. že ho mohol napísať ktokoľvek a poslať na adresu žalobcov.

9. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 ods. 3 CSP) napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil z dôvodu jeho vecnej správnosti. V odvolaní nenapadnutej časti ponechal rozsudok nedotknutý.

10. V zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

11. V zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. V zmysle ust. § 387 ods. 3 CSP, odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

13. Odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 234 ods. 2 CSP, pričom výstižne a dostatočne odôvodnil, čo ho viedlo k vydaniu rozhodnutia a vyporiadal sa s rozhodujúcimi skutočnosťami. Rozhodnutie prvostupňového súdu zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Odvolatelia v podaných odvolaniach neuviedli skutočnosti, s ktorými by sa okresný súd nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav a následne prijať

právne závery. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd.

14. Predmetom konania bolo uplatnenie náhrady nemajetkovej ujmy v rozsahu po 18.000,- Eur zo strany žalobcov v 1/ a 2/ rade a v rozsahu po 8.000,- Eur zo strany žalobcov v 3/, 4/ a 5/ rade, ktorú si žalobcovia 1/ až 5 / uplatnili za zásah do ich súkromia a ich rodinného života, ku ktorému malo dôjsť smrťou syna a súrodenca v dôsledku protiprávneho konania žalovaného 1/. V konaní bolo nesporne preukázané, že došlo k dopravnej nehode, pri ktorej bol usmrtený syn a súrodenec žalobcov 1/ až 5/. Žalovaný v 1/ rade ako vodič motorového vozidla si v čase dopravnej nehody plnil svoje úlohy vyplývajúce mu z jeho pracovnoprávneho vzťahu voči žalovanému v 2/ rade.

15. Žalobcovia v 1/ až 5/ rade namietali výrok I., nakoľko mali za to, že je daná aj pasívna vecná legitímácia žalovaného 1/. Zároveň nesúhlasili s tou časťou rozhodnutia, ktorou súd vo zvyšku žalobu zamietol a rovnako sa nestotožnili ani s rozhodnutím súdu, podľa ktorého im bola uložená povinnosť nahradiť trovy konania žalovanému v 1/ rade.

16. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, súdneho spisu a toho čo uviedli strany v rámci odvolacieho konania, odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie v otázke nedostatku pasívnej vecnej legitímácie vo vzťahu k žalovanému 1/, keďže má za to, že žalovaný 1/ ako vodič motorového vozidla, ktorým bola spôsobená dopravná nehoda bol zamestnancom v tom čase Colného riaditeľstva SR, pričom dopravnú nehodu spôsobil v čase, kedy vykonával činnosť pre žalovaného v 2/ rade a plnil si svoje pracovné povinnosti. Uvedený záver je podporený aj prijatou judikatúrou, z ktorej vychádzal pri svojom rozhodovaní aj súd prvej inštancie.

17. Rovnako má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie podrobne posúdil a vyhodnotil aj otázku výšky priznanej nemajetkovej ujmy, pričom preskúmal okolnosti na strane poškodených, a to najmä intenzitu vzťahu žalobcov so zomrelým, vek zomrelého a pozostalých, otázku hmotnej závislosti pozostalých na usmrtenej osobe, prípadne poskytnutie inej satisfakcie. Odvolací súd vo všeobecnosti poukazuje na to, že pri stanovení peňažného zadostučinenia platí v európskom deliktuálnom práve zásada, že v prípade objektívne podobných ujmy, by sa mali priznávať porovnateľné sumy, keďže priznanie diametrálne odlišných výšok odškodnenia v skutkovo a právne podobných prípadoch je nielen prejavom sudcovskej svojvôle, ale i porušením práva poškodeného (príp. škodcu) na spravodlivý súdny proces. V kontexte s touto zásadou postupoval i súd prvej inštancie, kedy zároveň vo svojom rozhodnutí poukázal na niektoré rozhodnutia súdov, ktorými bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy spôsobenej pozostalým smrťou blízkej osoby pri dopravnej nehode.

18. Čo sa týka priznanej náhrady trov konania žalovanému 1/ voči žalobcom, odvolací súd aj napriek povahe prejednávanej veci, najmä s ohľadom na zásah do práv žalobcov, musel rovnako ako súd prvej inštancie konštatovať, že v prejednávanej veci neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali použitie ust. § 257 CSP. Smrť blízkej osoby je nemennou a nezvratiteľnou skutočnosťou, v dôsledku ktorej možno uznať osobitný charakter prejednávanej veci, hodný osobitného prístupu. Avšak v tejto konkrétnej veci na strane druhej stojí nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 1/, na ktorú skutočnosť je potrebné rovnako prihliadať, najmä ak žalobcovia boli v priebehu konania o tomto nedostatku a jeho dôsledkoch upovedomení a napriek tomu nedôvodne trvali na žalobe voči tomuto subjektu.

19. Žalovaný 2/ v podanom odvolaní namietal nedostatok pasívnej vecnej legitímácie. Zároveň uviedol, že súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal so vznesenou námietkou premĺčania vo vzťahu k navýšeniu náhrady nemajetkovej ujmy zo strany žalobkyne v 1/ rade.

20. Odvolací súd, pokiaľ ide o pasívnu legitímáciu žalovaného 2/ ako aj s tým súvisiacu zodpovednosť za škodu, za ktorú v prejednávanej veci je potrebné považovať aj nemajetkovú ujmu, sa bezvýhradne stotožnil so závermi súdu prvej inštancie a na ktoré v podrobnosti odkazuje aj odvolací súd. Vecná legitímácia vychádza z hmotnoprávneho vzťahu účastníka k prejednávanej veci, a teda svedčí tým osobám, ktoré sú subjektmi sporného hmotnoprávneho vzťahu. V konaní bolo nepochybne preukázané, že v čase dopravnej nehody bol žalovaný 1/ v služobnom pomere k Colnému úradu Žilina, pričom práva a povinnosti zamestnancov colného úradu prešli z colného úradu na Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky k 1. januáru 2012 v zmysle § 10 ods. 4 zák. č. 333/2011 Z.z. o orgánoch štátnej správy v oblasti

daní, poplatkov a colníctva. V preskúmanej veci žalobkyňa na strane žalovaného označila Slovenskú republiku, Colné riaditeľstvo SR a následne Finančné riaditeľstvo SR, pričom uviedla jeho identifikačné číslo a sídlo.

21. Pokiaľ ide o námietku premlčania zo strany žalovaného 2/, súd prvej inštancie uvedenú skutočnosť neopomenul, avšak vzhľadom na výšku priznanej nemajetkovej ujmy, kedy konkrétne celú navýšenú sumu vo vzťahu k žalobkyňi v 1/ rade zamietol, nebol dôvod duplicitne tento nárok posudzovať aj s ohľadom na prípadné premlčanie.

22. S poukazom na skutkové okolnosti prejednávanej veci a vykonané dokazovanie odvolací súd sa stotožnil so súdom prvej inštancie a jeho postup považoval za plne v súlade so zákonom. Odvolací súd neuznal opodstatnenosť argumentov odvolateľov, na ktorých založila svoje odvolacie dôvody, a preto napadnutý rozsudok okresného súdu, potvrdil ako vecne správny.

23. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému 1/ priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcom 1/,2/ a 3/ v plnom rozsahu. O výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

24. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 Civilného mimosporového poriadku, v ďalšom texte už len „CMP“).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)